

Reméljük, hogy az integrált új műszaki múzeumi szervezetben a múzeum szakmai önállóság megmarad, hiszen rengeteg olyan téma, évforduló van, amire kíváncsiak a szakmabeliek, de a nagyközönség is."

A megnyitó jó hangulatához hozzájárult a Cantores Ecclesiae rézfúvós együttes szereplése is.

A kiállítás rendezője *Lengyelne Kiss Katalin* múzeumigazgató, a látványtervet *Szöke Imre* készítette. A kiállítás megvalósításában és kivitelezésében közreműködtek a múzeum dolgozói.

A megnyitó nagyszámú résztvevőjének Lengyelne Kiss Katalin mutatta be a kiállítást, amely a rézkortól napjainkig időrendben mutatja be a fémöntészet történetét képekkel, tárgyakkal illusztrálva. A régi kiállítási anyag felhasználása mellett újonnan szerzett tárgyakat, képeket is bemutatnak. Több réz- és bronzkori, valamint 14-15. századi eredeti és másolt lelet látható a vitrinekben. A másolatok eredetije a Magyar Nemzeti Múzeumban és a szombathelyi Savaria Múzeumban tekinthető meg.

A középkori és újkori fémöntészet jelentős alkotásai a szobrok, a harangok, a keresztelődencék és az ágyúk. A középkorban – 1373-ban – készült a Kolozsváristvérek egyetlen, máig fennmaradt alkotása, a Szent Györgyöt ábrázoló szobor, mely ma a prágai várban látható.

A magyarországi szoboröntészet a 19. században éledt újjá. Ferenczy István szobrászművész öntődéje 1843-tól működött. A kiállítás érdekes fotókat mutat be Szili István és Raffaello Vignali szoboröntődjéről, az 1920-30-as évekből.

A harangokat jelenleg is hagyományos technológiával, bronzból öntik. Korábban a harangöntőműhelyek sokszor keresztelődencét, de ágyút is öntöttek. A kiállításnak ezen a részén a magyarító szöveg és ábrákon kívül számos tárgy látható: egy harangöntő forma a készítéséhez használt sablonnal, a viaszdíszek készítéséhez használt elemek, harangnyelvek, harangjárom. Több harang függ egy körbejárható állványon, melyek a melléjük helyezett fakalapáccsal megkondíthatók. Ennek különösen a fiatal látogatók örülnek. A jelenleg is meglévő keresztelődencéket képek ábrázolják, lelőhelyeiket térkép mutatja. A gyöngyösi 15. századi keresztelődence másolata is szerepel a kiállításon. Az ágyúöntést Gábor Áron ágyújának másolata illusztrálja, az ágyúkészítés módja képeken látható (2. ábra).

Az üzemszerű fémöntészet 1868-tól indult, a 19. század végén már 127 gépgyár volt az országban, s ezeknek csaknem a felében fémöntőde is működött. Az alumínium öntészetét üzemszerűen 1928-ban indult el repülőgép- és autóalkatrészek öntésével.

Újdonság, hogy a kiállítás bemutatja a legfontosabb gyártási módokat: a homokformában és a kokillában való öntést, valamint a nyomásos öntést. A homokformázást ma is egyedi vagy kissorozatú öntvények gyártása esetén alkalmazzák. 18-19. századi darabok, pl. sárgaréz vasaló, díszfokos mutatják ezt a gyártási módot.

Ha egyfajta öntvényből sok példányt kell készíteni, sorozatöntést alkalmaznak. Ehhez olyan tartós formára (kokillára) van szükség, amely nem semmisül meg egy-egy öntés után. A bemutatott tárgyak között van sárgaréz kilincs, csap, motorke-rekár- és autóalkatrészek.

Az utolsó félszázadban a járműgyártás fejlődése nagy sorozatú alkatrészek gyártását követelte meg. Ez csak korszerű, precíz üzemű nyomásos öntőgépekkel valósítható meg. A kiállított tárgyak között főként sziluminból gyártott alkatrészek láthatók.

A kiállításához kapcsolódóan megjelent az Öntődei Múzeumi Füzetek 19. kötete, dr. Pilissy Lajos: Az alumíniumöntészeti technológia fejlődéstörténete a kezdetektől 1945-ig című munkája.

A fémöntészeti kiállítás megvalósulását támogatta a Nemzeti Kulturális Alap, az Alba Metall 1991 Kft., a Ba&Co. Bt., a Certa Kft., a Fémalk Zrt., a P-Metall Kft., a Qualiform Zrt. és a TP Technoplus Kft. Köszönet érte.

 Schudich Anna

■ KÖSZÖNTÉSEK

90. születésnapját ünnepelte

Marosváry László vasokleveles kohómérnök 1918. szeptember 26-án született Ózdon. Régi hengerész családból származik. 1936-ban érettségizett a Ciszterci Rend egri Szt. Bernát Gimnáziumában. Egyetemi tanulmányait 1941-ben fejezte be a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Kohómérnöki Karán, Sopronban.

Az oklevél megszerzése után 1941-től 1944-ig az ózdi Durvahengermű, 1945-től 1948-ig a Finomhengermű üzemmérnöke volt. Itt feltárta a drótsorozat szűk keresztmetszetét, és ennek eredményeként átállította a II. számú folytatólagos sort és

a készsorozat második állványát a két ében történő hengerlésre. Elkészítette a Finomhengermű gyártástechnológiáját és minden itt hengerelt szelvény családfáját.

1948-ban áthelyezték a diósgyőri Durvahengerműbe üzemvezetőnek. 1953-54-ben a Lenin Kohászati Művek termelési osztályának volt a vezetője. 1955-ben az LKM Durva-, Közép- és Finomhengerművét összevonták egy gyáregységbe, melynek főmérnöke, majd 1969-től gyáregységvezetője volt. Ebből a beosztásából ment nyugdíjba 1978-ban.

Diósgyőri szolgálati ideje alatt bevezette a gerendasoron a vezetékes köracél hengerlést, részt vett a Durvahengermű rekonstrukciójának előkészítésében és megvalósításában, a Nemesacélhengermű létesítésének előkészítésében. Számos tanulmányúton járt, melyeken hasznát véve német nyelvtudásának, közvetlen szakmai kapcsolatot tudott kialakítani, és a kapott, tapasztalt érté-

kes, a gyár termelési, technológiai rendszerében hasznosítható munkaszervezési, technikai megoldásokat igyekezett bevezetni.

Nyugállományba vonulása után a korábbi tapasztalatai és több évi levéltári kutatásai alapján megírta a „Diósgyőri hengerművek története” című terjedelmes tanulmányt, számos térképpel, rajzzal, táblázattal és fényképpel. Erre alapozva készítette el a „100 éves a diósgyőri gerendasor” című könyvet, majd a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Levéltár által megjelentetett „Tanulmányok Diósgyőr történetéhez” sorozat 5. köteteként „A diósgyőri hengerművek története” című könyvet. Műszaki szakirodalmi tevékenysége 19 publikáció és két könyv.

Szakmai munkáját a Kohászat Kiváló Dolgozója címen túl a Munka Érdemrend ezüst fokozata, a Kiváló Kohász és több vállalati Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1949-től tagja. Az OMBKE Vaskohászati Szakosztályának 1972-ig hosszú éveken át vezetőségi tagja volt. A 40 és 50 éves tagsággal járó Sóltz Vilmos-emlékérem tulajdonosa. Tagja a Vaskohászati Szakosztály Történeti Szakcsoportjának.

85. születésnapját ünnepelte

Dr. Nagy Zoltán okl. kohómérnök 2008. május 6-án ünnepelte 85. születésnapját. Salgótarjánban született, itt végezte elemi iskoláit, majd a gimnáziumot. 1945. július 6-án Sopronban szerzett kohómérnöki oklevelet.

A diploma megvédése után a Vaskohászattani Tanszéken kapott helyettes tanársegédi beosztást. 1946 és 1951 között a Rima-Vasmű központi tanulmányi osztályán, majd az ózdi és a borsodnádasdi hengerművekben dolgozott mint üzemmérnök, később üzemvezető. 1951 februárjában a Lőrinci Hengerműbe helyezték, ahol október 15-én a vállalat főmérnökévé nevezték ki. 1954 júliusában a KGM Vaskohászati Igazgatóságára került mint a műszaki osztály főmérnöke. Innen helyezték át 1957 márciusában a Dunai Vasmű elődjébe, ahol a megleghengermű gyárrészlegvezetője lett. 1963-tól a KGMTI-ben hengerész főszaktanácsadó, majd 1972-83 között az intézet fejlesztési főmérnöke. 1983. december 31-én vonult nyugdíjba.

Hosszú évekig részt vett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem államvizsgabizottsági munkájában, a Kohógéptani és Képlékenyalakítási Tanszéken fakultatív szakmai előadásokat tartott. 1975. április 4-én műszaki doktorrá avatták az NME-en, ugyanitt 1995-ben arany-, 2005-ben gyémántoklevelet kapott.

Az OMBKE-nek 1947 óta tagja. 1954-69 között a Vaskohászati Szakosztály vezetőségi tagja, és évekig dolgozott a BKL Kohászat szerkesztőbizottságában. 1961-től rendszeresen részt vett a szakosztályi nagyrendezvények előkészítésében és lebonyolításában. 1969-ben, majd 1972-ben a vaskohászati szakosztály elnökhelyettesévé választották. 1976-81 között az OMBKE főtítkára, 1981-85 között alel-

nöke. Számos egyesületi és MTE SZ kitüntetés birtokosa, 1985 óta az egyesület tiszteleti tagja. 1982-ben az angol, 1983-ban a lengyel egyesület választotta tiszteleti tagjává.

75. születésnapját ünnepelte

Dallos József 1933. szeptember 23-án született Egerben. 1953-ban a miskolci 6. sz. Kohóipari Technikum elvégzése után kohásztechnikus oklevelet, majd 1958-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnöki karának elvégzése után vas- és fémkohómérnöki oklevelet szerzett.

1958. május 6-án a Vaskohászati Kémenceépítő Vállalat (VKV) Vállalkozási- és Kooperációs Osztályára került, ahol a Sztálinvárosi Vasműben induló megleghengermű építését előkészítő csoport tagja lett. 1959. január 1-jével építésvezetőnek nevezték ki a helyszíni munkák irányítására. 1960 júniusában a megleghengermű ünnepélyes indításakor a Kohászat Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetést kapott. 1960. szeptember 1-jével a VKV ózdi részlegéhez helyezték át, mint beruházási építésvezetőt, az OKÜ Martin-kemencei rekonstrukciós munkáinak irányítására. A beruházási munkák befejezése után, 1964-től főépítés-vezetőként a vállalat helyi részlegeit irányította. 1985-ben Budapestre, a vállalat központjába helyezték termelési főmérnöknek, majd 1986-ban termelési igazgatónak nevezték ki. A hazai munkák mellett a vállalat, mint önálló külkereskedelmi vállalat, több mint 50 országba tervezett és gyártott kohászati be rendezéseket.

1993-94-től a Kohászati Gyárépítő Vállalat is mind nehezebb gazdasági helyzetbe került a nehézipar leépülése miatt. Átszervezéssel és profilváltással szerették volna a túlélést biztosítani, de ez a sok munkasiker után is lehetetlen feladatnak bizonyult. A KGYV sok kitüntetés és elismerés után jogutód nélküli felszámolással megszűnt. Dallos József a felszámolás befejeztével, 1995. december 1-jén vonult nyugdíjba.

Dr. Herendi Rezső 1933. szeptember 16-án született. A diploma megszerzése után

egy évig az NME Metallurgiai Tanszékén, majd a Miskolci Könyvnyűgépgyár metallográfiai osztályán, 1960-tól 1985 októberéig pedig a Lenin Kohászati Műveknél dolgozott különböző beosztásokban. Üzemmérnöként kezdte, műszaki vezérigazgatóként fejezte be pályafutását, a „szamárlétra” szinte minden fokát bejárva. 1982-ben négy hónapig, dr. Szepfeld Sándor halála után, megbízott vezérigazgatóként is ténykedett.

Az LKM-ben elsősorban képlékenyalakítással foglalkozott, de beosztásaiból eredően a több mint ötven publikációjának és előadásának a képlékenyalakítás mellett az acélhulladék előkészítése, a nyersvasgyártás, az acélgégyártás, az öntészet, a hőkezelés, a beruházás, a munkavédelem stb. is témája volt. Ezek közül több külföldi szaklapban is megjelent, sőt társszerzőként nemzetközi konferenciákon is szerepelt. 1968-ban ő írta és szerkesztette a Hengerész kézikönyvet.

Termomechanikus képlékenyalakítási kutatásainak eredményei alapján írt doktori disszertációját 1980-ban védte meg. 1989-ben a folyamatos öntésről írt kézikönyvet.

Munkája elismeréseként nyolc alkalommal vállalati Kiváló Dolgozó és négy-szer miniszteri kitüntetést, 1985-ben az LKM által alapított Alkotói díjat kapott. Számos újítása és találmánya alapján megkapta a Kiváló Újító és Feltaláló kitüntetés arany fokozatát.

1980-1985 között tagja volt a Miskolci Városi Tanácsnak és Végrehajtó Bizottságának, az ott végzett munkája elismerésé-
ként emlékplakettet kapott.

1984-1985-ben az MVAE Műszaki Szakigazgatói Tanács elnöki tisztét látta el. 1985 októberében, közel 26 éves LKM-es munkaviszony után Budapestre költözött, és áthelyezéssel a KGYV-be került vezérigazgatói tanácsadónak. 1987-ben a Kohászati Alapanyagellátó Vállalatnál vállalt műszaki igazgatói munkát. 1990-ben a KAV által alapított Ferrotranszfer Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. ügyvezető igazgatója lett, innen ment 1993-ban, 60 éves korában nyugdíjba. Ezzel egy időben visszaköltözött Miskolcra. 1992-ben az MVAE igazgatótanácsának egyetértésével Vaskohászatért kitüntetést kapott.

1954-től tagja az OMBKE-nek, 1978-1985-ig a diósgyőri csoport alelnöke, 1986-1990-ig a BKL Kohászat szerkesztőbizottságának tagja volt. 1990-1994 között rendes, majd meghívott tagja volt a Vaskohászati Szakosztály vezetőségének. 1990-1994-ig az OMBKE Ellenőrző Bizottságában tevékenykedett. Egyesületi munkája elismeréseként Kerpely Antal-érem kitüntetését kapott.

A Kohómérnöki Kar Államvizsga Bizottságának 1978-1993, a Kari Tanácsnak 1981-1985 között volt tagja.

A megalakulásától 1997-ig dolgozott a Miskolci Akadémiai Bizottság Kohászati Szakbizottságának Képlékenyalakítási Bizottságában. 1983-1985 között részt vett az MTA Műszaki Tudományok Osztályának Szilárdtest Kutatási Komplex Bizottsága munkájában, 1985-1990 között pedig tagja volt az ezen osztály felügyelete alatt működő Anyagtudományi és Technológiai Bizottságnak. 1983-tól 1993-ig az MTA IUSTA Magyar Nemzeti Bizottságában is dolgozott.

2007-ben aranydiplomát kapott. Jelenleg a diósgyőri kohászat történetének kutatásával foglalkozik.

Dr. Vígvári Mihály

1932. augusztus 30-án született Nagyléltán. A Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában érettségizett, majd 1955-ben a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen okl. vegyész diplomát szerzett. 1966-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen magkémia szakmérnök diplomát kapott, 1970-ben megszerezte a kémiai tudományok kandidátusa tudományos fokozatot.

Az egyetem elvégzése után a debreceni MTA Atommagkutató Intézetben dolgozott. 1957-1973-ig részt vett a hazai uránérc-feldolgozó üzem létrehozásával kapcsolatos kutatásban, majd az üzemeltetési problémák megoldásában az URÁNTERV, később a Mecseki Ércbányászati Vállalat állományában. A kutatás szintjétől függően különböző munkahelyeken, így az MTA Központi Fizikai Kutató Intézetben és a MÉV Kísérleti Kutatási és Automatika Üzemében dolgozott. Szorosabban vett munkaterületei az ércfeldolgozási technológia ioncserés szakaszának a ki-

dolgozása, a bányavizek uránmentesítése, a ritkafémek elválasztása, általában az ioncserés eljárások voltak.

1973-ban áthelyezéssel került vissza a Fémipari Kutató Intézetbe, a későbbi ALUTERV-FKI-ba, ahol előbb a Fémkohászati Osztály vezetőjének helyetteseként, majd az osztály vezetőjeként dolgozott 1990-es nyugdíjazásáig. Feladatkörükbe több tématerület tartozott, így pl. a nagy tisztaságú fémek (Al, Ga, Pb, Sn, Cd) és félgyártmányok előállításának kutatása és kis mennyiségben történő gyártása, vagy a halogénmetallurgia (vízmentes alumínium-klorid előállítása bauxitból). A nagy tisztaságú alumínium termékük a lipcsei nemzetközi vásáron aranyérmert nyert.

Szaklapokban több, munkatársaival együtt írt cikket jelent meg. Tagja a Magyar Kémikusok Egyesületének és 1979 óta az OMBKE-nek. Korábban tagja volt a Pécsi Akadémiai Bizottságnak is.

Mattyasovszki Miklós

1933. május 20-án született. A középiskola elvégzése után 1956-ban szerzett diplomát az NME Gépészmérnöki Karán. Első munkahelye az Esztergomi Fémszerelvénygyár volt, ahol szerszámszerkesztőként, egy év múlva főtechnológusként dolgozott. Az országban az elsők között vezették be a színesfémöntészetben a héjgyártási technológiát saját tervezésű és gyártású maglóvó gépekkel. 1961-ben a Fémlemezipari Művek budapesti gyárainak egy részét Sátoraljaújhelyre telepítették, s öt ide helyezték ugyancsak főtechnológusi munkakörbe. Fő feladata a gyártóberendezések letelepítése, a gyártás műszaki dokumentációjának átvétele és adaptálása volt.

Az 1970-es évek elején bekapcsolódtak a VAZ-programba, s az addigi tömegcikk jellegű gyártmányok helyett magasabb műszaki színvonalat képviselő autóalkatrészek, elsősorban zárszerkezetek, kilincsek öntött alkatrészeinek gyártására álltak át. A kokilla és hidegkamrás nyomásos öntés mellett meghonosították a melegkamrás nyomásos öntést is korszerű, félautomata nyomásos öntőgépekkel.

A későbbiekben a nyomásos öntést továbbfejlesztették záralkatrészek, épületelemek és a ROTO zárrendszerek alkatré-

szeinek gyártásával, aminek eredményeként a gyár öntődéje kategóriájában az ország egyik legnagyobb öntődéje lett. Mellette számos más technológiát (sajtolás, forgácsolás, csiszolás, felületkezelés, szerelés stb.) is meghonosítottak, valamint jelentős szerszámgyártó bázissal rendelkeztek. A gyártás teljes technológiai előkészítése és szerszámmellátásának irányítása is a feladatai közé tartozott. Nevéhez fűződik a szalagszerelés helyett az egyéni szerelő munkahelyek kialakítása, ami jelentős termelékenységnövekedést és minőségjavulást eredményezett. 1985-ben a gyár műszaki igazgatójává nevezték ki, ezt a posztot nyugdíjba vonulásáig töltötte be.

A gyárban alkalmazott technológia bemutatására 1972 januárjában nyomásos öntészeti konferenciát szervezett. Tevékeny részvételével ekkor alakult meg az Öntészeti Szakosztály sátoraljaújhelyi helyi szervezete is, amelynek több cikluson keresztül titkára volt. Aktív szerepet vállalt a VIII. nyomásos és fémöntészeti, valamint a XI. fémöntészeti napok szervezésében.

Gazdasági munkája elismeréseként számos kitüntetésben részesült, s 1985-ben megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát. Társadalmi munkáját egyesületünk elnöksége 1984-ben Z. Zorkóczy Samu-, 1992-ben Centenárium-émlékéremmel ismerte el.

Tóth Ferenc

a négy elemi és a négy gimnáziumi osztály elvégzése után két évig segéd munkásként az építőiparban dolgozott, majd 1950 szeptemberétől a váci Öntőipariskolában öntő tanuló. 1952 februárjában áthelyezik az EMAG-ba (Első Magyar Gazdasági Gépgyár). Ott szabadul vasöntőként 1952 júniusában.

1953 novemberében két évre bevonul katonának, majd visszatér az EMAG-ba öntőnek. Közben a csepeli Kossuth Lajos Általános Gépipari és Öntőipari Technikumban tanult, ahol 1961-ben szakvizsgázott. Különböző beosztásokban dolgozott (technológus, üzemtechnikus, üzemmérnök, technológiai csoportvezető stb.), függetlenül attól, hogy az EMAG-ból 1963-ban Híradástechnikai Gépgyár lett.

1975. szeptember 1-jétől a Vasipari Kutató Intézet Öntöde Osztályára kerül, ahol elsősorban a precíziós öntés területén előforduló feladatok megoldásában vesz részt. Közben Dunaújvárosban az NME Kohó- és Fémipari Főiskolai Karán diplomát szerez, aminek után kinevezik kutató laborvezetőnek, s továbbra is a precíziós öntéssel és az intézetben levő precíziós öntöde vezetésével foglalkozik. 1984 januárjától a Gépipari Technológiai Intézet, majd annak átalakítása után az Ipari Technológiai Intézet Öntödei Főosztályának munkatársa, amíg – második porckorongsérvtől műtétje után – rokkantnyugdíjba kerül. Mint bejegyzett szakértő, a nyugdíj mellett jelenleg is vállal feladatokat.

Wodelák Béla 1933. szeptember 19-én született Budapesten. A Fáy András Gimnáziumban érettségizett, majd 1958-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett vas- és fémkohómérnöki diplomát.

Végzése után a Budapesti Vegyipari Gép- és Radiátor Gyárban gyakornokként kezdett dolgozni, majd 1962 áprilisáig öntödei technológus volt a melegtechnológiai osztályon. Ezután áthelyezéssel a

KGMTI (későbbiekben Kohó- és Gépipari Tervező Vállalat) öntödei osztályára került, ahol 1985-ig önálló tervező, irányítótervező, majd generál-főtervező beosztásokban dolgozott. Szakmai tevékenysége tanulmánytervek és főleg könnyűfém öntödek generál kiviteli terveinek elkészítésére irányult.

1985-ben igazgatói hatáskörben, főmunkatárs beosztásban vállalati szervező tevékenységet folytatott, ezen időszakban az igazgató- ill. a vállalati tanács tagja volt.

Miután a vállalati szervezői munkakör 1988 végén megszűnt, 1989-től 1992-ig – korengedményes nyugdíjazásáig – tervezőként a Dunai Vasmű rekonstrukció összefoglaló tervdokumentációjának készítésében vett részt a kohászati irodán.

Tervezői pályafutása alatt többször részesült vállalati Kiváló Dolgozó kitüntetésben, és elnyerte a Kiváló Munkáért kitüntetést is.

70. születésnapját ünnepelte

Hercsik György okl. gépészmérnök, okl. gépszerkesztő szakmérnök 1937. augusztus 31-én született Ózdon. Itt végezte általános iskolai és gimnáziumi tanulmányait is.

Gépészmérnöki oklevelét a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Gépészmérnöki Karán szerezte 1964-

ben. 1966-ban felvételt nyert az Ózdi Kohászati Üzemek Tervező Irodájába, ahol szerkesztőként, tervezőként, majd csoportvezetőként dolgozott daruk és más emelőgépek, valamint szállítógépek tervezésén.

1973-ban került a Vasipari Kutató Intézetbe, ahol a Kohászati Szabványosítási Központban szakmai és országos szabványosításban vett részt előbb tudományos munkatársként, majd a Szabványosítási Központ vezetőjeként. A VASKUT felszámolása után a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés keretén belül folytatta tovább munkáját az ottani Kohászati Szabványosítási Központ vezetőjeként.

Később a nemzeti szabványosítás átalakítása kapcsán megalakult Magyar Szabványügyi Testület Szabványügyi Tanácsában – az MVAE delegáltjaként – képviselte a vas- és acélipari vállalatokat, koordinálta az ágazati szabványosítást, ill. az európai kohászati szabványok bevezetését. Ezt a munkát 2002-ig, nyugdíjba vonulásáig végezte.

Az MVAE-ben töltött időszak alatt lett tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek.

Dr. Halász István (1947–2008)

2008. július 13-án kaptuk a szomorú hírt dr. Halász István váratlan haláláról.

Dr. Halász István okl. kohómérnök Kecskeméten született 1947. szeptember 14-én. Szülővárosában, a Katona József Gimnáziumban érettségizett. Az érettségit követően 1966-ban kezdte meg tanulmányait Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán. Diplomáját 1971-ben védte meg a metallurgus szak öntő ágazatán. A diplomavédést követően a „Lampart” Zománcipari Művek Kecskeméti Gyárában, a kádöntödében helyezkedett el, ahol a cég kényszerű – nem az ott dolgozók hibájából bekövetkezett – felszámolásáig dolgozott. Különböző beosztásokat látott el, foglalkozott metallurgiával, egy időben betöltötte a cég főmetallurgusi posztját is, s különböző fejlesztések megvalósításának volt résztvevője. Fejlesztési feladatai, többek között a Junkers-gyártmányú indukciós öntőgép telepítése és beüzemelése, a zománcgyártás Bayer AG-vel közös fejlesztése, az automatizált kádgyártó sor tervezése vagy a kupolóke-mencék forrószéles üzemre történő átállítása és

egyéb környezetvédelmi beruházások igazi szakmai kihívást jelentettek számára. A kutatási-fejlesztési munkák eredményeit felhasználva 1982-ben védte meg egyetemi doktori címét.

Az ágazat és a gyár életében sem könnyű időszakban, 1986-1995 között pedig az öntöde igazgatója volt. Az öntöde felszámolása után Kecskeméten és Bács-Kiskun megye területén különböző vagyonkezelési és reorganizációs munkákban vett részt.

Üzemi és vagyonkezelési munkája mellett már 1973-tól bekapcsolódott a kecskeméti Gépipari Automatizálási Műszaki Főiskola munkájába mint óraadó, ill. diplomatervezők konzulense és diplomatervek bírálója. Ezen munkája eredményeként 2002-ben főállású státuszt kapott az immár átszervezett Kecskeméti Főiskola Gépipari és Automatizálási Műszaki Főiskolai Karán a Mechanikai Technológia Tanszéken, ahol főiskolai docensként oktatott és adta át tanítványainak az öntészet területén szerzett tudását.

Oktatói tevékenysége nem szakította el a gyakorlati öntészettől, hiszen élete végéig tanács-